

ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Mgr. M. Z.**, zastoupeného JUDr. Františkem Mozgou, advokátem se sídlem Špitálka 41, Brno, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 24. 1. 2008, č.j. PPR-1264/K-PK-2007, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2011, č. j. 6 Ca 108/2008 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 2880 Kč na účet advokáta JUDr. Františka Mozgy, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

## Odůvodnění:

Rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 24. 1. 2008, č.j. PPR-1264/K-PK-2007 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, správy Jihomoravského kraje, ve věcech služebního poměru ze dne 18. 12. 2003, kterým byl podle § 55 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, § 4 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 2 a § 3 nařízení vlády č. 330/2003 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, zařazen dnem 1. 1. 2004 do sedmé platové třídy a současně bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

Městský soud v Praze se vzhledem k předcházejícímu rozsudku téhož soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 9 Ca 29/2006 - 57, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2006, při přezkoumání nyní napadeného rozhodnutí zaměřil zejména na to, zda žalovaný v potřebném rozsahu respektoval závazný právní názor vyslovený soudem a dospěl k závěru, že tomu tak nebylo.

Městský soud v Praze při posouzení žaloby uvedl, že judikaturou Nejvyššího správního soudu bylo k otázce zařazování policistů do 7. a 8. platové třídy již vysloveno, že používání různých technických prostředků nelze samo o sobě považovat za činnost, jenž by představovala druh práce ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb. Za klíčový faktor při zařazování do určité platové třídy je nutné považovat nejnáročnější práci, která má být policistou vykonávána. Nejvyšší správní soud v obdobném případě v rozsudku č. j. 3 Ads 113/2007 - 82 uvedl, že důvodem pro zařazení policisty do 7. platové třídy je zejména jeho činnost v souvislosti s přestupky v blokovém řízení. Pro tuto činnost je pak nezbytné využívat přidělené technické prostředky a pomůcky.

Výše citovaný rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 Ca 29/2006 - 57 byl vydán dříve než rozsudky Nejvyššího správního soudu v obdobných případech, a proto se mimo jiné zaměřil i na nedostatečné odůvodnění problematiky využívání technických prostředků a pomůcek žalobcem a dopadu tohoto využívání na zařazení policisty do příslušné platové třídy.

Je však nutno přihlédnout i k tomu, že vedle této otázky soud rovněž uložil žalovanému, aby se zabýval srovnáním práce žalobcem skutečně vykonávané a stanoveným popisem jeho činnosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že žalobce odhaluje a vyřizuje přestupky svěřené do působnosti policie v blokovém řízení, tedy vykonává činnost spadající do 7. platové třídy. Z odůvodnění rozhodnutí však není zřejmé, zda a s jakým závěrem rozebral žalovaný konkrétní činnosti se zaměřením na to, zda všechna zjištění o porušení předpisů, získaná případně za pomoci technických prostředků a pomůcek, končí vyřízením v blokovém řízení, a pokud tomu tak není, jakým způsobem je ve věci dále postupováno.

Žalovaný se nevypořádal s tím, zda dochází k případům, kdy žalobce odhalí přestupky svěřené do působnosti policie, jakým způsobem je dále s takovým zjištěním naloženo a nevyslovil úvahu, zda pro zařazení do 8. platové třídy postačuje samotné odhalení přestupku nebo zda je třeba v souvislosti s takovým odhalením i další činnost policisty – objasnění a vyřízení přestupku. Za této situace považoval Městský soud v Praze napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný se v dalším řízení měl zabývat tím, jaké faktické činnosti žalobce v příslušné době vykonával a měl postavit na jisto, že žalobce nevykonával žádnou práci, která by představovala činnost spadající do 8. platové třídy.

Městský soud v Praze proto žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, její důvody podřadil pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodů nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel odkázal na část 3.2.1 katalogu prací (příloha nařízení vlády č. 469/2002 Sb.), podle nějž se do 7. platové třídy zařadí policista, který plní základní úlohy policie v oblasti dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností s případným odhalováním a vyřizováním přestupků svěřených do působnosti policie v blokovém řízení a s případným využitím služebního psa, zatímco do 8. platové třídy je zařazen policista, který vykonává službu policie při zabezpečení dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou, režimem ochrany státní hranice, zbraněmi, střelivem a výbušninami, vstupem a pobytem cizinců na území České republiky, s možným využíváním technických pomůcek, prostředků nebo služebních zvířat, jehož součástí je odhalování, objasňování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie. Žalobce byl zařazen ve skupině silničního dohledu, odboru dopravní policie, Policie České republiky správy Jihomoravského kraje, přičemž podle náplně služební činnosti bylo po žalobci mimo jiné požadováno šetření a vyřizování přestupků v blokovém řízení, popř. zpracování oznámení o přestupku a sdělení o přestupku. Žalobce je oprávněn pouze k vyřizování přestupků v blokovém řízení, jestliže přestupek nebylo možno projednat z důvodů, že přestupce s přestupkem nesouhlasí a odmítá pokutu zaplatit nebo pokud žalobce považoval uložení blokové pokuty za nedostatečné, měl žalobce povinnost sepsat oznámení o přestupku a zaslat je příslušnému správnímu orgánu k projednání. Takovou činnost ovšem nelze zařadit pod pojem objasňování přestupku. Objasnění přestupku je totiž činností, kdy za pomoci procesních prostředků uplatněných ve správním řízení je možno vyvodit právní závěry, na jejichž základě lze přestupek vyřídit, tedy o něm rozhodnout. Pokud žalobce sepisoval oznámení o přestupku, žádné právní závěry nevyvozoval. Žalobce nevykonával činnost označenou jako objasňování přestupků, a to i s ohledem na právní úpravu pravomoci při vyřizování přestupku ve správním řízení. Žalobcem sepisované oznámení o přestupku je pouze podkladem při objasňování a vyřizování přestupku a nemůže být hodnoceno jako nejnáročnější činnost. Oproti tomu odhalování přestupků se děje mimo rámec správního řízení zejména při kontrolní činnosti prováděné orgány policie. Součástí činnosti žalobce tedy nemohlo být odhalování, objasňování a vyřizování přestupků jako celek tak, jak vyžaduje definice 8. platové třídy. Žalobce měl jednoznačně stanoveno, jak se chovat v případech, kdy nemohl přestupek vyřídit v blokovém řízení a nebyl dán důvod za daného právního stavu a obsahu náplně služební činnosti dále zkoumat jeho činnost při vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie, tak jak vyplývá z rozsudku.

Stěžovatel poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soud, přičemž zejména zdůraznil závěry rozsudku ve skutkově stejné věci jiných žalobců č. j. 6 Ads 93/2010 ze dne 23. 2. 2011 podle kterého „*závěr městského soudu, že stěžovatelům není svěřováno objasňování a vyřizování přestupků je tak správný, takže jejich zařazení, pokud jde o nejnáročnější práci, kterou mají vykonávat, proto odpovídá 7. platové třídě*“. Stěžovatel na podporu svých argumentů rovněž učinil odkaz na usnesení Ústavního soudu IV ÚS 786/08 ze dne 28. 5. 2009.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména uvedl, že již v žalobě upozorňoval na to, že některé přestupky zjištěné žalobcem při výkonu služby za pomoci technických prostředků nelze řešit v blokovém řízení. Žalobce vyřizoval přestupky v blokovém řízení, stejně jako policisté v 8. a 9. platové třídě. Pokud se dopravní přestupek nevyřídí v blokovém řízení, sepíše se oznámení o přestupku a to je prostřednictvím nadřízeného pracovníka odesláno na příslušný obecní úřad. Např. podle ust. § 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 30. 6. 2006, řešil žalobce přestupky uvedené v odst. 1 písm. a), b), e), f) jak v blokovém řízení, tak ve správním řízení. Žalobce zopakoval, že prováděl veškerou výkonnou činnost dopravní policie spojenou s využíváním technických prostředků a pomůcek. Žalobce odkázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 3 Ads 11/2008 – 73 a č. j. 6 Ads 130/2007 – 84 a k odkazu na usnesení Ústavního soudu IV ÚS 786/08 připomněl, že neřešilo meritum věci.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Ve věci již nebylo sporu o tom, že využívání přidělených technických prostředků a pomůcek není samo o sobě důvodem k zařazení policisty do osmé platové třídy. Danou skutečnost vyjádřil Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 19. 2. 2008, č. j. 4 Ads 111/2007 – 80.

Stěžovatel se však v napadeném rozhodnutí opětovně nezabýval námitkou žalobce, uvedenou např. již v jeho první žalobě ze dne 6. 6. 2006 proti rozhodnutí stěžovatele ze dne 11. 1. 2006, že kromě blokového řízení plnil i další úkoly, jenž se v blokovém řízení nevyřizují. Konkrétně např. uváděl, že dopravní přestupky vyřizuje policista zařazený v 7. platové třídě stejně jako policejní inspektor zařazený v 8. nebo 9. platové třídě. Pokud se dopravní přestupek nevyřídí v blokovém řízení, sepíše se oznámení o přestupku, tímto tiskopisem je policista vybaven.

S Městským soudem v Praze lze pak souhlasit především potud, že se stěžovatel komplexně nezabýval skutečnou pracovní náplní žalobce, nevypořádal se se skutečnostmi, na které stěžovatel upozornil, tj. zejména na skutečnosti v souvislosti s přestupky, které nejsou řešeny ve zkráceném řízení.

Zařazení žalobce do osmé platové třídy by přitom přicházelo v úvahu především tehdy, pokud by po něm byla požadována činnost spočívající v objasňování přestupků a nikoliv pouze vyřizování přestupků v blokovém řízení.

Stěžovatel tak napadené rozhodnutí vystavěl pouze na závěru, že důvodem pro zařazení žalobce do 7. platové třídy je jeho činnost v souvislosti s blokovým řízením. Přidělené technické prostředky a pomůcky žalobce podle stěžovatele používal při odhalování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie, a to pouze v rámci blokového řízení.

Žalobce však v průběhu řízení poukazoval na to, že běžně vykonává také ty činnosti na úseku přestupků za pomoci přidělených technických prostředků a pomůcek, které se nevyřizují v rámci blokového řízení (i ve vyjádření k žalobě a ke kasační stížnosti pak uváděl, ve kterých případech takto postupoval).

Pokud by se tak stěžovatel zabýval praktickou každodenní činností žalobce, jak ho ostatně poněkud obecně zavázal Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 9 Ca 29/2006 - 57, musel by dospět k závěru, že žalobce nevykonával činnost na úseku přestupků pouze v souvislosti s blokovým řízením, ale že naopak vykonával běžně také ty činnosti (i za použití přidělených technických prostředků a pomůcek), které se v rámci blokového řízení nevyřizují. Po takto zjištěném skutkovém stavu měl stěžovatel posoudit jejich charakter ve vztahu k případnému zařazení žalobce do 8. platové třídy a zaujmout příslušné právní závěry, které ovšem v napadeném rozhodnutí absentují. Na tom nic nemění to, že stěžovatel ucelený náhled o jejich povaze a zařazení přednesl v kasační stížnosti, kde převzal závěry zdejšího soudu vyslovené v rozsudku č. j. 6 Ads 93/2010 ze dne 23. 2. 2011, jimiž „doplnil“ své správní rozhodnutí. Obsáhlý právní rozbor uvedených otázek, o který se však stěžovatel nepodělil v přezkoumávaném rozhodnutí, ale ke své tíži až v kasační stížnosti, však nemůže nahradit úvahu učiněnou ve správním řízení, která je následně přezkoumatelná správním soudem.

Jinými slovy, nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozborem právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti brojící proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58).

Za této situace tedy Nejvyšší správní soud shodně s Městským soudem v Praze konstatuje, že napadené rozhodnutí stěžovatele z hlediska přezkoumatelnosti neobstojí.

S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou,
a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů.

Žalobce měl v řízení úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady řízení sestávají z odměny za 1 úkon právní služby ve výši 2100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti, úkon převzetí a přípravy zastoupení proběhl již v žalobním řízení) podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „vyhláška“) a náhrady hotových výdajů 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, (§ 14a odst. 1 vyhlášky), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 480 Kč. Zástupci žalobce se tedy přiznává celková náhrada

nákladů řízení ve výši 2880 Kč. Tuto částku je povinen stěžovatel zaplatit žalobci na účet advokáta JUDr. Františka Mozgy do 3 dnů od právní moci rozsudku.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu